

VERTEL NOG EENS EEN
VERHAAL

DEEL 3

Henk Mooij

Schrijver: Henk Mooij

Omslag: Kunstwerk Henk Mooij, foto: Peter van den Berge

ISBN: 9789402135251

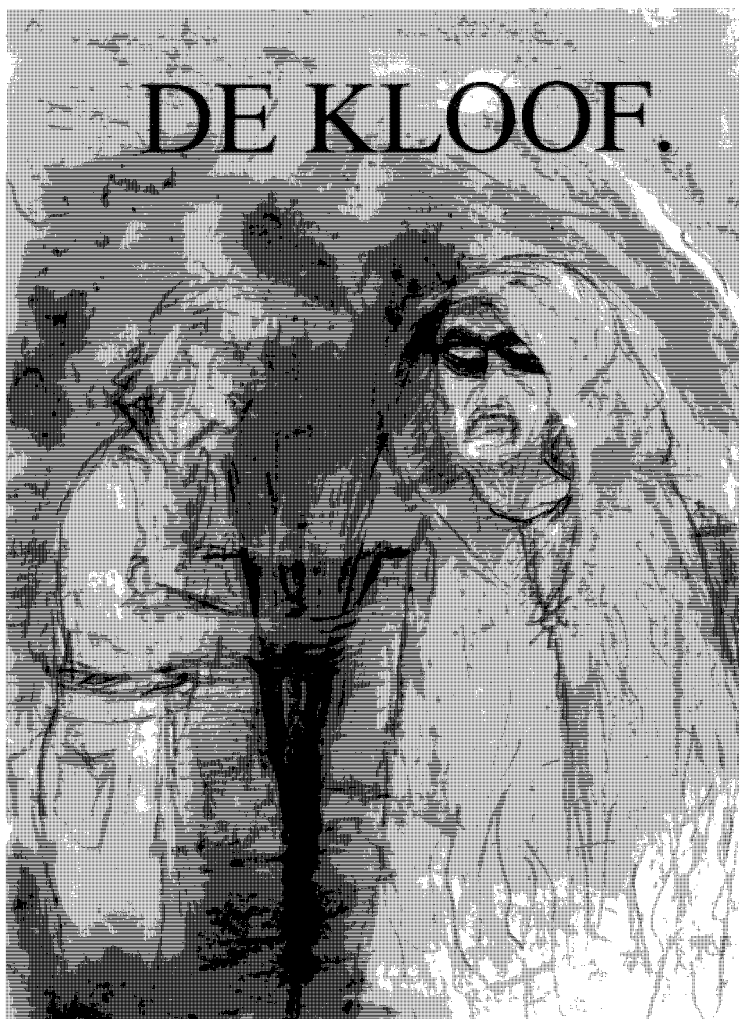
© Henk Mooij

INHOUDSOPGAVE

1.	DE KLOOF	7
2.	GEBOGEN HORIZON	15
3.	STREBER	25
4.	CHRISTMAS STORY	35
5.	DE OUWETJES	41
6.	KERSTVERHAAL	49
7.	DE VODSPER	57
8.	OORZAAK EN GEVOLG	65
9.	KNOPEN TELLEN	71
10.	MOOI MEISJE	85
11.	DE UITWEG	95
12.	DE ONTEVREDENEN	107
13.	GEDACHTEN LEZEN	113
14.	DE ONBEKENDE NIEUWJAARSKAART	133
15.	VERKEERDE KEUZES	137
16.	ANK	145
17.	HET EINDE	169
18.	DE ZANGER	179
19.	COMLOT VAN HET LOT	183
20.	SUZE	211
21.	GEBLOKKEERD	217
22.	DE AARDE IS MIJN VIJAND	223
23.	NACHT	231
24.	DE BOOSAARDIGE VUURMOND	239
25.	ILLUSIE	247
26.	DE HEL GROOT GENOEG?	253
27.	DE MOEDER	259
28.	BEDROG	267
29.	DOEM	295
30.	DE DEUR	305
31.	GEBROKEN FANTASIEËN	309
32.	EIKELS	323
33.	MOTIEVEN VOOR MOORD	329
34.	NACHTVROUW	337
35.	NOOIT GENOEG	341
36.	PHOENIX	349

37.	VERTELSLS	365
38.	VERLATEN DORPEN	375
39.	VRIJHEID EN DWANG	389
40.	TERUGBLIK	411
41.	WOLKEN	421
42.	BLOEMEN	429
43.	POËZIE	433

DE KLOOF

JUNI 2011

HENK MOOIJ

"Wat kan ik voor u doen?" vroeg de gebogen oude man, terwijl hij zijn masker en zijn kap opzij schoof. Ik stond te trillen op mijn benen en kon geen woord uitbrengen. Jaren had ik naar hem gezocht om hem te vragen naar zaken, waar niemand op kon antwoorden. „Je wil iets vragen? Wat je wil weten! Ik zal mijn masker weer opzetten, dan gaat het wat gemakkelijker.“.....

Hij had goed gezien wat mij blokkeerde. Zijn gelaat was even tevoorschijn gekomen. Kapot gemaakt door de tijd zag het er uit als een doodshoofd, verscholen achter flarden half verbrand haar. De huid was zo sterk gerimpeld dat de vormen verloren gingen. Alleen de ogen schitterden in het duistere licht, dat hem omhulde.

Ik moest even slikken voordat ik kon spreken. „Vader, waarom heb je mij in de steek gelaten?“, zei ik fluisterend tegen het masker.

„Je was nog zo jong. Je had alles nog. Ik had alles al gehad. Jij moest verder. Ik had geen recht meer om langer te bestaan, dus wilde ik als eerste in de kloof afdalen.“

Ik kon niet laten om hem in de rede te vallen: „Ik hield je nog stevig vast. Je had niet moeten gaan. Je luisterde niet en maakte je los zodat je toch kon gaan. Om nooit meer terug te keren.“

„Ik moest je verlaten, anders had ik je meegesleurd in de loop der gebeurtenissen. Het was niet veel goeds. Ik wilde je er tegen beschermen.“

„Maar vader wij waren zo innig verbonden. Waarom moesten onze wegen uit elkaar gaan? Wij hadden samen onze weg kunnen gaan.“

„Mijn weg was verschrikkelijk. Dat wist ik. Ik wilde het jou besparen.....“

„Toen ik zelf nog jong was heb ik toch ook veel ellende meegemaakt! Ik was enigs kind. Er was altijd ruzie. Ik werd veel alleen gelaten. Moeder zocht haar eigen vertier.“

DE KLOOF

„Ja ik weet het, zo was ze. Ze was duivels mooi. Maar ze was ook een duivelin. Op een dansavond had ik haar ontmoet. Wij waren dronken. Op die avond vreeën wij ongeremd..... Jij ben slechts een vlokje sperma. Wij waren veroordeeld om te trouwen. De familie zag er op toe. Ik heb het jaren met haar volgehouden. Tenslotte ben ik gevluht. Dat was het begin.”

„Voor mij ook. Ik miste je, vader. Heel mijn leven heb ik je gezocht. Niemand wist waar je was... Je was spoorloos.....”

„Ik zat tussen de schoften. Deed mee met hun misdrijven. Waarom? Dat weet ik niet. Misschien als boetedoening; zelf kwelling.”

Toen hij dit zei zag ik hem voor mij zoals ik hem in mijn fantasie geschapen had. Maar hij was heel anders nu ik hem gevonden had. Ik wist wel meteen dat hij het was. ondanks zijn verval.

Weer vroeg ik: „Vader waarom heb je mij verlaten?”

Hij wilde steunend op zijn stok weg lopen, maar ik hield hem vast bij zijn gescheurde kleren. Hij draaide zich om. Zijn masker viel even weg. Ik zag zijn gloeiende ogen. Ik wist dat hij mij niet zag. Hij zag andere dingen..... Hij stond naast de kloof, waarin zijn leven was weggezonden. Ik stond aan de andere kant.

„Jij had mij niet moeten zoeken.”, snauwde hij.

Weer trilde ik over mijn hele lijf. Ik kon weer niets uitbrengen. Wel gingen mijn gedachten verder. Er was een instinctief verlangen geweest om te weten wie hij was..... Ik hoopte iets van genegenheid bij hem te vinden. Maar het was er niet. Daarom stamelde ik maar iets onverstaanbaars. Ik voelde de kloof tussen ons groter worden. Ik probeerde die te overbruggen, door mijn hand op zijn schouder te leggen, maar hij schudde die af. Het was te intiem.

„Vader laat mij toe in je leven. Ik wil begrijpen hoe je zo geworden bent. Wil u dan niet weten waarom ik zo geworden ben?”

„Wat er van jou geworden is, wil ik niet weten. Door mijn schuld kan het niet veel goeds zijn. Als ik jou in mijn leven toe moet laten, moet ik je alles vertellen, en dat kan ik niet.”

„Vader waarom ben je in de hel afgedaald? Wie heeft je zo mismaat?”

Hij antwoordde niet en keek in de verte langs mij heen. Hij zuchtte. „Eén ding zal ik je zeggen, ik haat iedereen, alle mensen, dus jou ook. Daarom blijf ik hier bij de kloof en wacht tot ik verder kan afdalen.”

Ik zag alleen zijn gebogen rug met het verdorde haar er boven. Toen kon ik vertellen hoe het mij vergaan was. Ik hoopte dat hij zou luisteren.

„Nadat u verdwenen was ben ik gaan zwerven. Mijn kostje moest ik zelf verdienen door dan hier, dan daar te werken. Op de laatste boerderij ben ik blijven hangen. De weduwe kon het bedrijf alleen niet runnen. Ik was daar onmisbaar. Ik had er iets van kunnen maken. De boerin was verliefd op mij. Op een nacht ben ik bij haar in bed gekropen. Maar ik kon niets klaarmaken, want steeds zag ik mijn hoerige moeder voor mij. Ik vluchtte. Reisde heel Frankrijk door, opzoek naar u, vader. Nu sta ik hier. Ik heb je gevonden, vader. Ontvlucht mij niet!”

De rug sprak somber: „Ik, wil je niet ontvluchten. Ik zal je over mijn leven vertellen, maar daarna spring ik in de kloof....”

„Ik zal dat voorkomen, want dan spring ik met je mee. De kloof zal daardoor verdwijnen..... Vertel...”

Op dat moment trok hij zijn masker en kap helemaal weg. Tot mijn ontsteltenis zag ik, dat de helft van zijn gelaat verdwenen was. „Je schrikt, ik zie het. Dat overkomt iedereen. Ik ben een uitgestotene door mijn uiterlijk.”

„Het valt wel mee”, vergoelijkte ik.....

„Je liegt!”, schreeuwde hij uit. Ik kromp ineen.....

„Goed, het is niet om aan te zien. Wil je dat horen?”

Zijn ogen flikkerden. Hij vervolgde: „Nadat ik gezien had dat mijn vrouw mij bedroog heb ik het huis verlaten zonder afscheid te nemen van jou. Ik meldde mij aan als legionair. Ze namen mij niet aan, omdat ik geen strafblad had en niet voor misdaad gezocht werd. Zij wilden dat weten om mijn eventuele vervolging als pressiemiddel te gebruiken, zodat ik niet zou kunnen vluchten uit hun dienstverband. Je kunt het krijgen zoals je wil en ik wurgde mijn ontrouwe vrouw bijna. Een misdaad dus. Zo werd ik dus toch legionair. Ik leefde tussen de schoften en werd er zelf een. Ik sloot zelfs vriendschap met hen.” Hij stopte, keek mij aan...

„Vertel verder!”

„Ik leerde commando's op te volgen; met wapens om te gaan en te poken. Ze noemden mij de zielenpoot, omdat ik dikwijls zielig zat na te denken aan mijn verleden. Hoe zou het met mijn zoon gaan, leek hij op mij? Ik wilde weg. Vluchten was er niet bij. Ik gaf het op en leefde als een robot.”

„Is het waar, dat je nog wel eens aan mij dacht?” Ik sprak dit hoopvol uit. Het bleek een illusie, want hij zei:

„Soms als ik dronken was. Laat maar. Op een dag werden we uitgezonden naar de opstandelingen in Libië. Wat ik daar gezien heb greep mij erg aan. In het strijdtoneel werden onderlinge ruzies beslist. Ik vertrouwde niemand, vooral degene niet die achter mij liep. Hij was mij veel pokergeld schuldig. Ik keek om. Bijna tegelijk voelde ik een hevige pijn van mijn onderkaak tot boven mijn oor. Deze diepe wond was het gevolg van een poging om mij te doden. En hij wees naar zijn lidtekens. Maar omdat ik omkeek mislukte de aanslag. Ik kwam in een hospitaal in Benghazi te liggen. De wond genas slecht. Er werkte daar een zekere Angel. Ik vertelde hem in vertrouwen, dat ik een zoon had in Frankrijk. Hij hielp mij te ontsnappen, te deserteren eigenlijk. Weer werd ik gezocht, maar niemand wist dat ik verstopt zat in een bergdorp in de Cevennen in een verlaten huis. Ik verdiende de kost met poken in cafés in de omtrek. Ik won bijna altijd, want zij konden mijn gelaatsuitdrukking niet duiden. Om die re-

den was ik nergens meer welkom. Ik verarmde, was afhankelijk van anderen. Ik werd een dief. Een bedrieger. Weer moest ik vluchten. Ik droeg een pij met een kap zodat mijn gekwetste gelaat niet opviel. De rest kun je wel raden. Men dacht dat ik een pelgrim was en gaf mij te eten. Door een tip van die Angel ontmoette ik je hier.....”

Met verdriet in mijn stem bracht ik uit: „Ik had je overal gezocht. Nu ik je heb gevonden, keer je van mij af.”

„Jij bleef aan de andere kant van de kloof....”

Ik bleef vragen: „Vader, waarom heb je mij verlaten?”

„Dat weet je nu. Ik heb alles verteld. Nu daal ik af in de kloof.”

Ik deed dat ook. Wij hielden elkaar vast. En o, wonder, de kloof verdween. Eén ding bond ons. Wij waren beiden op de vlucht.

Te voet gingen wij door het Franse land. De kloof tussen ons was gedicht. Het enige wat ons zou bevrijden van vervolging, was de grensovergang van de Vrije Fransen naar bezet gebied, waar de Duitsers heersten. Wij waren een duister paar. De doem ging ons voor. Bij de grens werden wij gearresteerd. Wij werden elk apart in een cel opgesloten. Ik hoorde gestamp van laarzen. Ik riep nog: „Vader waar ben je?”, maar er kwam geen antwoord.

Van andere gevangenen hoorde ik, dat jij geëxecuteerd was. Jij had vrijwillig bekend dat jij spioneerde. Was jij dus toch in de kloof gesprongen? Zonder mij!

Ik werd tijdelijk vrijgelaten om berecht te worden wegens desertie. Daar stond de doodstraf op. Ik zou net als mijn vader geen weerstand bieden en in de kloof afdalen. De kloof, die eerst gedicht was veranderde in een kloof gegraven in de aarde om in af te dalen. Zouden wij elkaar daar ontmoeten? Als ik hem daar weer zou ontmoeten, hoefde ik niet te vragen: „Vader waarom heb je mij verlaten?”

Ik wist het al.

DE KLOOF

EINDE

GEBOGEN HORIZON

GEBOGEN HORIZON

Voor mij uit, lag de gebogen horizon. Ik kon hem niet helemaal zien. Wolken, als bergen witte sneeuw onderbraken de blauwe lucht. Zij belemmerden het zicht. Toen zij opschoven kon ik meer zien. Ik kon naar beneden kijken. Heel klein en onscherp zag ik de bekende lappendeken. De hoogtemeter wees aan, dat ik op maximale hoogte zat. Als ik nog verder zou stijgen, liep m'n toestel gevaar. Enige marge was er. „Kijken of ik toch nog meer aan hoogte kon winnen.“ „Niks aan de hand“, zei ik tegen het toestel. Het ging goed. Nu was ik in mijn element.

Ik voelde mij als een vogel. Ik had ze wel gezien, die vogels. Zwaluwen waren het, geloof ik. Ze scheerden van links naar rechts in grote bochten. Dan doken ze omlaag opzoek naar insecten. Die ranke diertjes konden er wat van.

Ik ben een zwaluw, fantaseerde ik. Ik kan dat ook. Met de routine, die ik tijdens mijn opleiding had opgedaan wist ik een ware luchtacrobatiek uit te voeren. Het mocht eigenlijk niet. Ik vertrouwde er op, dat op deze hoogte, niemand mij kon zien.

Mijn sportvliegtuig kreeg er zelf ook lol in. Ik voelde het aan zijn soepele bewegingen. „U moet het aan niemand vertellen, maar soms praat ik met hem.“ Ik beschouwde hem dan als een paard. Suikerklontjes kon ik hem niet geven. Een klopje op het dashboard was ook goed.

Daar kwam een laaghangende witte wolk. Laag in relatieve zin. Voor mij laag, voor een toeschouwer op de grond hoog. Toen ik mijn vliegtuigje er in stuurde werd ik door witte watten omhuld. Een bleke zon scheen er vaag doorheen. Ik verwachtte, dat ik weer spoedig het eind van de wolk zou bereiken, maar dat viel tegen. De wolk was veel groter geworden en werd dichter en donkerder. De zon was nauwelijks meer te zien. Het werd donker in mijn cockpit. De lampjes en het instrumentarium gaven voldoende licht.

Buiten de cockpit was het pik donker. Omdat ik het niet verwacht had voelde ik mij ongemakkelijk. Angstig is niet het juiste

GEBOGEN HORIZON

woord. Bangelijk misschien.

Ik had zulke capriolen gemaakt, dat mijn oriëntatie niet meer optimaal functioneerde. Intussen was er een rood lampje op het dashboard gaan branden. Het flikkerde, ging aan en uit, alsof het er niet zeker van was of het wel nodig was, dat hij een signaal moest afgeven. Ik negeerde het. Ik wist, dat het van van een door mij ingebouwde music box was. Ik gebruikte hem nooit. omdat er een draadje los zat. Wel lette ik verontrust op de kunstmatige horizon. Die stond in een vreemde stand. De wolken waren zo dicht en donker geworden, dat ik geen beeld kreeg van de situatie buiten.

Nu begon ik toch ongerust te worden. Ik besloot om op de zelfde koers door te vliegen. Eens moest er een eind komen aan de wolk, die mij niet zo groot had geleken.

Het bleef echter duister. Ik voelde ook windstoten. En ja, daar gebeurde, wat ik al verwacht had. Er brak een hagelbui uit. Ik was besluiteloos. Ik kon stijgen om boven het geweld uit te komen of ik kon lager gaan vliegen. Ik koos voor doorvliegen op de zelfde hoogte. Een hagelbui is meestal niet zo groot.

Verderop zag ik dat het lichter werd. "Daar moet ik naar toe ouwe jongen", sprak ik mijn toestel toe en ik klopte op het dashboard. Op het moment, dat ik dat deed, sneed er krakend een bliksemschicht door de lucht. Volgens mij, trof hij mijn toestel. Het rook naar ozon. Vuur-verschijnselen kropen langs de instrumenten. Voor het eerst werd ik geconfronteerd met de ontladingen van het Sint Elmusvuur.

Alles wat ik aanraakte knetterde. Mijn radio gaf een ruis. Dat wees er op, dat de verbinding met mijn thuishaven verbroken werd door elektrische ontladingen. Ik merkte tot mijn schrik, dat, toen ik mijn richting wilde corrigeren, er niets meer werkte. Alle instrumenten weigeren! Ik riep uit: „Kom op, ik ben er weer!!!!” en ik dacht, doe nou wat! Het hielp niet. Mijn vliegtuig hield zich doof. De motor werkte wel maar het was of hij een eigen leven leidde. De roeren reageerden ook niet. Verdoofd van schrik zat ik

er besluiteloos bij.

Buiten was er een vals licht. Dat nam niet weg, dat nadat hagel en sneeuw, geplakt aan de ramen, weg waaiden, ik weer kon zien wat er gebeurde. Ik moest ondergaan wat het toestel met mij deed. Mijn wil leek uitgeschakeld. Ik had slechts af te wachten wat er zou gebeuren. De voorkant van m'n toestel wees omhoog. De lappendeken werd steeds meer gestructureerd. Hij kreeg een ander aanzien. Alles groeide, het ging steeds sneller. Ik klemde mij vast, want ik verwachtte dat ik te pletter zou slaan.

Op dit moment was het of mijn bewustzijn overdreven snel werkte. Ik ging alles na, wat er fout kon zijn. Zo te zien klopte alles. Het toestel trok weer horizontaal. Ik hoorde tot overmaat van ramp, dat de motor afsloeg. Ik wist dat dit soort vliegtuigen zonder draaiende motor een poos in de lucht konden blijven door te zweven. Deze kennis was maar een zoethoudertje, dat stond mij voor ogen.

De grond beneden ons schoof onder ons door. In een laatste poging nog iets te redden, pakte ik de stuurknuppel en trok hem in volle kracht naar mij toe. Er was geen beweging in te krijgen. Net als in een zweefvliegtuig was het stil. Alleen de wind hoorde ik fluiten. Toen we vlak boven de grond kwamen zag strepen en flarden langs het toestel glijden. Tijdens het zweven was het onwaarschijnlijk stil geweest. Nu brak er een gierend en schrapend tumult los. Ik werd van de ene kant naar de andere kant geslingerd. Het hield niet op; ik werd suf, niet in staat om iets te doen. Als in trance drong dit allemaal tot mij door. Ik had het gevoel, dat we eindeloos voort schoven over een zompige massa. Wij, het toestel en ik, waren een willoos geheel, overgeleverd aan niet te beschrijven krachten. Rook en stof maakten dat ik niet kon zien wat er met ons gebeurde. Ik had het gevoel dat het vliegtuig mij de baas was. Mijn bewustzijn ontglipte mij zo voelde het.....

Ik vond mij zelf terug, liggend in een warwinkel van onbekend materiaal. Ik zag niet goed. Vlinderachtige vormen vlogen voor mij langs .

GEBOGEN HORIZON

Ik hoorde een geklots van pulserende vloeistof met daar doorheen een ritmisch geklop. Dit was niet de bekende aarde. Het was een andere wereld. Rood van kleur strekte het land zich voor mij uit. Wel zag ik, dat het onstabiel was en golfde. Golvend in letterlijke zin. Het bewoog op en neer. In hetzelfde tempo als mijn ademhaling. Ik keek, dat voelde ik, binnen in mijn lichaam. Ik zag een roodgekleurde stroom vloeistof een tunnel binnen gaan. In de vloeistof dreven rode ronde vlakjes. Er tussendoor bewogen amoebe-achtige vormen. Er was een gewelf, dat een bassin met stroperige vloeistof overkapte.

In deze geheimzinnige wereld was plant noch dier te zien. Ondanks, dat deze wereld zo anders was dan die ik kende, voelde ik mij er thuis. Er heerste vrede, rust en harmonie. Alles was met elkaar in evenwicht. Zo had ik mij de hemel voorgesteld. De enige beperking, die ik had was, dat ik mij niet kon bewegen. Toch had ik een wil. Ik wilde weten wat er gebeurd was. Alle vormen om mij heen waren afgerond geen harde vormen waren er. Of toch? Uit mijn ooghoek zag ik iets met harde vormen. Ik stelde mijn oog er op in. Het was mijn vliegtuig. Het leek of het mij toelachte, of het zeggen wilde: "Hoe heb ik hem dat geflikt?" Het stond naast mij en wiegelde op de golvende bodem. De toegang naar de cockpit stond open. Aan binnengaan viel niet te denken. Ik kon mij niet verroeren. Dat bleef een tijd zo. Een lancet gleed tussen ons in. Diepe duisternis maakte, dat ik niets meer kon zien. Horen kon ik wel. Achter mij vond een gesprek plaats: "Lichamelijk mankeert hij niets. Alle tests wijzen daar op. Er is iets met hem. Er is iets met zijn geest. We zullen een hersenscan maken. Het gesprek werd over mij gevoerd, maar ik kon er niet aan deelnemen. Ik had het willen uitgillen: „Hier ben ik. Ik ben op een wonderbaarlijke manier aan de dood ontsnapt. Mijn vliegtuig heeft mij, met zijn vermogen om te zweven gered.“ Zij hoorden mij niet.

Een van de stemmen sprak: „Hij is naast zijn sportvliegtuig gevonden. Het toestel mankeerde ook niets. Het is of ze zo uit de lucht zijn komen vallen. Wel zijn er sporen van een geslaagde lan-

ding gevonden. Deze man, de piloot, is waarschijnlijk half versuft uit het vliegtuig gekropen. Hij is nu in coma. Wat zou er gebeurd zijn? Misschien kan de toestand van het vliegtuig ons aanwijzingen geven." Ik lag daar maar. De deur van de ziekenzaal sloeg dicht. Ik was weer alleen.

Het onderzoeksteam stond weldra om het vliegtuigje geschaard. Het was een toestel zoals er honderden van bestaan. Niets opvallends werd aangetroffen. Een van hen wees erop dat de benzine opgebruikt was. „Het moet een noodlanding geweest zijn.“

Het nieuws van de noodlanding bleef niet onopgemerkt. De opiniebladen schreven dat er iets onnatuurlijks was gebeurd. Een toestel was geland, zonder brandstof met een bewusteloze piloot achter de stuurknuppel.

Terwijl de doktoren uit het ziekenhuis zich bezighielden met de in coma verkerende piloot, met mij dus, doorzocht een technisch team het vliegtuig. Ze wilden weten of de motor nog in orde was. Nieuwe brandstof werd in de tank geheveld. Ze lieten de motor een poosje draaien. De accu's vulden zich en het dashboard kwam tot leven. Een poging van een deskundige om het toestel te laten taxiën mislukte. Het landingsgestel bleef aan de grond genageld staan. Plotseling riep een angstige stem: „Kom op, ik ben er weer!" De mannen sloegen stijl achterover van schrik. Een vliegtuig, dat sprak....., dat bestaat niet. „Hoorde jullie het ook? Zijn wij gek! Dit is magisch." Het is onnatuurlijk. Ze keken elkaar vragend aan om zich ervan te overtuigen dat het waar was.

In het ziekenhuis werden vorderingen gemaakt. De piloot vertoonde tekenen van leven. Hij keek weer, en bewoog zijn armen als of hij met zijn handen iets vasthield en het stevig naar zich toe wilde trekken. De arts bemoedigde hem door voorzichtig tot hem te spreken. Met moeite, met een hoge piepstem, wist ik uit te brengen: „Kom op. Ik ben er weer!" Het was zo maar iets uit mijn onderbewustzijn, denk ik. Opgelucht en blij zei de dokter tot zijn

collega's: „Dat zijn de eerste verschijnselen. Het is nog wartaal, maar het zal steeds beter gaan.“

Het vliegtuig werd verder doorzocht. Er was niets bijzonders. Het enige wat opviel was het schuchter brandende rode lampje. Er onder zaten drie drukknopjes: opnemen, afspelen en on-off. Een van de onderzoekers gaf een dreun tegen het flikkerende rode lampje. Nu bleef het constant branden. Er klonken vage geluiden, met op de achtergrond de motor. Er was veel nevenge-luid gerommel van de donder...

.....Dan klonk de stem van de piloot: „Kom op. Ik ben er weer.“ De stem klonk alsof iemand die ten einde raad was. Men begreep het eerst niet. Maar weldra zagen zij in, dat een ingebouwde recorder had opgenomen wat voor geluiden er in het vliegtuig te horen waren. Door het schokken of door de elektrische ontledingen was hij aan gegaan..... Dat is het! Het stemmetje was dus niets magisch. Ze waren er blij om, dat ze het ontdekt hadden. Want het was eventjes griezelig geweest. Bijgelovigen hadden het woord MAGIE al op de lippen gehad.

In het ziekenhuis kwam ik overeind. Ik greep mij vol angst vast aan de bedrand. In mijn halve bewustzijn riep ik: „De wolk is groter dan ik dacht! Vlieg maar rechtdoor! Het wordt al lichter 'ouwe jongen'.“ Op de intensive care afdeling riep ik, blijkbaar half ontwakend uit mijn duistere coma droomwereld: „Oh, help, de bliksem slaat in. G.V.D. Sint Elmusvuur! Mijn instrumenten weigeren! Kom op, ik ben er weer!“ De arts had genoeg gehoord en gaf mij zoals ik later hoorde een lichte verdoving. Ik zakte in een rustig niets. Later vertelde een van de onderzoekers mij hoe zij geschrokken waren. De magie van het zich zelf sturende en pratende vliegtuig was ontraadseld. Hij vertelde: „Door de bliksem werd het toestel wat besturing betreft uitgeschakeld. De piloot, U dus, had zoals hij wel meer deed het vliegtuigje zelf in de hand. Zwevend was het onbestuurbare toestel met veel geluk heelhuids geland. U was half versuft uit het toestel gekropen en viel. De recorder was door de statische elektriciteit volkomen van

slag. Na de dreun op het rode lampje gaf hij uw roep weer, waar wij zo van schrokken.” De rest wist ik zelf: Onder invloed van de val raakte mijn toch al versufte hersenen in de war. Daardoor beleefde ik een blik in mijn binnenste en zakte weg in coma.

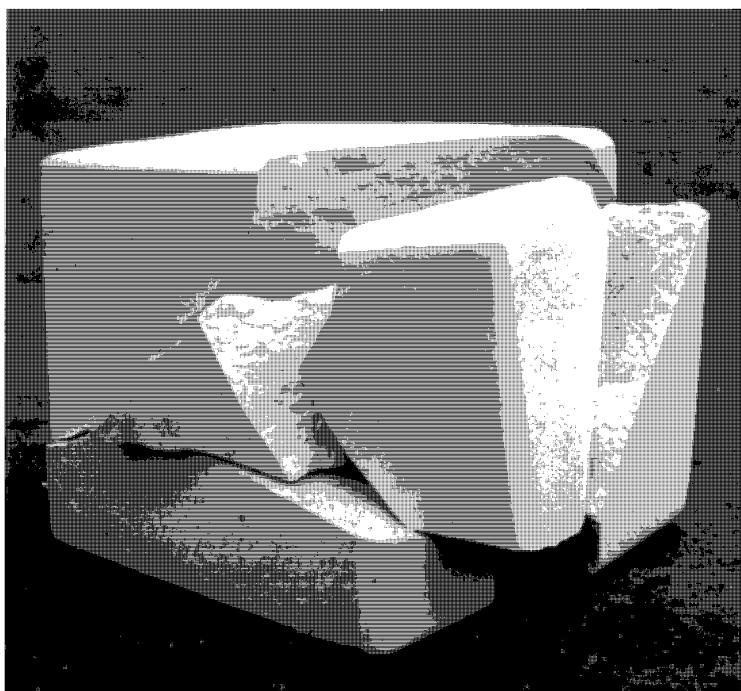
Ik werd weer opgelapt, mijn toestel ook, en ik moet bekennen: „Ik praat nog steeds tegen hem.”

EINDE

STREBER

STREBER

STREBER.

NOVEMBER 2011 HENK MOOIJ

Daar zat ze. Op een kruk met de tekenplank op haar schoot. Jake B. wist nog niet, dat zij zijn leven zo sterk zou gaan beïnvloeden. Ze was een van de medestudenten op de academie van beeldende kunst. Hoe ze daar gekomen is, werd hem later duidelijk, want tekenen kon ze niet. Wel kladderde op ze de achterkant van haar tekenplank cliché figuren en dat zei genoeg over haar talent. Vanaf zijn plaats keek Jake naar haar. Op hetzelfde moment keek zij naar hem. Ze was zo te zien van Indonesische afkomst. Haar donkere ogen en haar vollemaansgezicht duiden daarop. Ze was blank van huid. Jake B. vond haar grappig. Ze had tegen iedereen wat te vertellen, met een bekakt accent overigens. Jake B. bleef op haar letten. Zij lette ook op hem. Ze kon soms ook onsympathiek op hem overkomen. Hard zijn tegenover mensen, die er niet gewoon uitzagen, kon hij niet waarderen. Zo noemde ze bijvoorbeeld een docent, die net als Vincent van Gogh een oor miste, 'Oortje'. En lawaaiig doen als de docent even weg was, vond hij kinderachtig. Ook spijbelde ze als het mooi weer was. Ze trok zich er niets van aan, dat er een duur model door haar niet gebruikt werd.

Hoe de andere studenten het te weten waren gekomen wist Jake B. niet, maar hij hoorde van hen, dat zij een barones was. Nou kwam het wel meer voor, dat adellijke dames door hun ouders naar de kunstacademie gestuurd werden. Dat was goed voor hun opvoeding en ze waren van de straat. Of ze talentvol waren of niet speelde geen rol. Het schoolbestuur had ze graag, want de particuliere school had geld nodig.

Toen Jake B. hoorde, dat ze van adel was, werd ze voor hem pas echt interessant. In zijn fantasie zag hij zich al in hogere kringen verkeren als man van haar. Hij zocht steeds haar gezelschap, voor deze snode plannen. En het onbegrijpelijke was, dat hij een beetje verliefd op haar werd. Zij vond het blijkbaar interessant en beantwoordde zijn avances. Van nu af aan spijbelden ze samen. Ze gingen soms naar de Cineac. Zij leerde hem ook om een ,in zijn ogen, deftig restaurant binnen te gaan. Jake B. zou dat nooit uit zich zelf gedaan hebben. Hij was daar 'als puber' veel te verle-

gen voor. Zij, stapte resoluut de draaideur door en vroeg vrijmoedig aan de gerant om een tafeltje en liet haar jas aan hem over. Jake B. zag, dat ze gewend was op haar wenken bediend te worden.

Ze wandelden hele middagen door de stad, en spraken over de dingen die zij leuk vonden: „Ik wil later veel reizen," „Ik ook“; „Ik houd van bloemen," „Ik ook“; „Ik houd van muziek," „Ik ook," en zomaar door. Zo te horen pasten zij goed bij elkaar.

Ze vertelde, dat ze een jaar geleden gerepatrieerd waren uit Nederlands Indië . Haar vader was een van de directeurs van de Koninklijke Pakketvaart Maatschappij. Hij woonde vroeger in Holland op het landgoed Heerde."In Bandoeng woonden we in een mooi huis. Nu, hier in Holland, wonen we voorlopig bij de moeder van mijn moeder in. Die heeft een groot huis naar Hollandse begrippen maar het is klein als je het vergelijkt met ons huis in Bandoeng." Jake B. merkte dat ze een beetje opschepte. "Daar speelde ik als kind veel onder de vleugel." Jake voelde dat, dat laatste bedoeld was, om extra indruk te maken. En te wijzen op haar standing. Hij zelf woonde bij zijn ouders in een kleine villa, daar was zelfs geen piano te vinden. Dat laatste verzweeg hij.

Op de academie hadden zij een gezellig groepje. Ze rookten zelfgerolde 'shaggies'. Zij kwam altijd naast Jake B. zitten. Na een bepaalde tijd begon ze hem 'schat' te noemen. Het klonk wat onecht. Het was een beetje teatraal. Jake B. antwoordde dan met: "Lieve letje", want zo heette ze; de Barones van Heerde. Ons groepje begreep, dat ze verkering hadden

Een van hen waarschuwde Jake B.. "Ze besodemietert je. Ze speelt een spelletje met je". Hij geloofde het niet. Hij had een illusie, dat hij via een grote liefde in hun familie zou worden opgenomen. Dat was goed voor zijn carrière. Daar stuurde hij het op aan. Of hij zelf werkelijk verliefd op haar was, geloofde hij niet. Ze speelde dus voor elkaar toneel.

Het ging zoals hij hoopte. Ze nodigde hem uit om bij haar thuis te komen eten. Was dat bedoeld om kennis te maken met

haar familie? Jake B. was wel zenuwachtig. Gelukkig ging het allemaal heel gewoontjes. Haar moeder was een vriendelijke Indiase vrouw. Een goed geconserveerde indo. Er was nog een bloedmooie oudere zuster en een broer, die beiden duidelijk indo trekjes hadden. Een bediende liep rond om in te schenken. De baron zelf was er niet bij.

Jake B. had het idee dat hij een lichte conversatie moest onderhouden en verzon allerlei gespreksonderwerpen. Het liep allemaal gesmeerd.

Kort daarop nodigde ze hem uit voor een dansfeestje. Haar ouders waren op haar verzoek elders. Ze had wat vriendjes van het avondlyceum uitgenodigd. Ze waren er al toen hij aan kwam. Het viel hem op, dat ze keurige donkere pakken droegen. Daar stak hij wel bij af in zijn gewone kleren. Het was voor de eerste keer, dat hij zich ongemakkelijk voelde in haar gezelschap. Hij was degene die de grammofoon bediende. "Je hoort hier niet thuis" zei een stemmetje in zijn binnenste. Dat werd nog eens bevestigd toen hij op een avond haar vader bij haar thuis ontmoette. Hij zag het meteen. Hij was een voorname Europeaan. Hij verdiepte zich op zijn gemak, met zijn dikke bril op, in de koersen uit de N.R.C. Hij deed net of Jake B. er niet was. Jake dacht dat het hoorde, liep op hem toe, en stelde zich voor. De man keek nauwelijks op en al lezende gaf hij hem een slap handje. Jake B. voelde zich minderwaardig. Weer kwam het stemmetje: "Je hoort hier niet thuis."

De vakantietijd brak aan. Jake B. had erop gerekend, dat hij letje regelmatig zou zien. Dat was niet het geval. Zij gingen 'en famille' naar Spanje. Jake B. was diep teleurgesteld, temeer daar zij afgesproken hadden om veel samen te zijn.

Na de vakantie zag hij haar op de academie weer terug. Hij had het gevoel, dat ze hem ontweek. Ontlopen kon zij hem niet. Hij liet haar niet met rust. Na een paar dagen gingen ze toch weer als van ouds met elkaar om. Maar Jake B. voelde iets. Ze bleef afstandelijk. Het deed hem pijn. Hij merkte bij zich zelf, dat

hij veel voor haar voelde hij was verliefd geworden. Het oorspronkelijke motief van carrière maken was er niet meer

Op de academie werden de prestatie normen steeds hoger. Het bleek dat ze te kort schoot. Daarom werd besloten, dat ze niet alle lessen meer zou volgen. Ze kwam voortaan maar drie keer in de week. Als ze er was, zocht hij haar in de pauzes op. Dan was het alsof alles O.K. was, maar dat was maar schijn. Hij voelde, dat ze van huis uit onder druk stond. Maar ze zei het niet.

Op een dag verscheen ze in een afgrijselijk mantelpak van Engelse tweed. Jake B. kon z'n bek niet houden. "Zeker bij Gerzon gekocht" zei hij hatelijk. En hij keek haar minachtend aan. En vervolgde: "Antiek is duur". Het was de eerste keer dat hij op haar adellijke afkomst zinspeelde. Ze voelde het meteen aan. Met een klein stemmetje uitte ze zich: "Dat had je nou niet moeten zeggen." Dit was de eerste beschadiging van hun relatie. Blauw bloed, dacht hij. Hij slikte het weg. Toen pas voelde hij aan, dat hij nooit in hun gelederen zou kunnen door dringen. Hij hoorde er niet bij. Zijn hele hoogmoedige plan bleek een illusie. Tegen beter weten in bleef hij hopen. Als ik een beroemd kunstenaar was, zou ik misschien een kans maken, dacht hij. Was ik ooit wel verliefd op haar geweest, of viel het onder de categorie carrière maken? Zo verward waren zijn gedachten. Hij was halsstarrig. Hij zou eens laten zien welk een begaafd kunstenaar hij was.

letje, eens zijn baronesje ging van de academie af. De vader had in Heerde een koloniaal uitziend huis laten bouwen op het landgoed, dat altijd tot de bezittingen van de familie Van Heerde had behoord. Ze gingen verhuizen. Ze kwam nog naar hem toe om afscheid te nemen, en zowaar, hij zag een traan in haar ogen. Hij wilde haar omarmen, maar hij deed het niet. Het enige wat hij uitbracht was: "Ik zie je nog wel eens."

Die woorden bleven bij hem hangen. Als hij haar weer zou zien, moest hij een bekend kunstenaar zijn. Met die gedachten startte hij zijn loopbaan.

Jake B. werd een opvallende figuur. Zijn uitdossing alleen al

was op zijn zachtst gezegd buitenissig. Hij droeg altijd een wijde cape en een baret bedekte voor een deel zijn lange golvende haar. Voorts droeg hij hoge laarzen waar aan de rinkelende sporen voor een denkbeeldig paard niet ontbraken. Hij had het druk met zijn kunst. Als voorbijgangers hem groetten, knikte hij afwezig terug. Hij maakte daarmee duidelijk, dat niemand hem interesseerde. Daardoor had hij weinig vrienden. Men vond hem een sacherijnige eenling.

In de courant werd zijn naam wel vaak genoemd in verband met een expositie. De recensies waren lovend. Hij vond het wel aardig, maar het was niet genoeg. Hij moest een omwenteling in de kunst veroorzaken. Hij moest en zou in de kunstwereld een rel veroorzaken. Zijn naam zou dan in kunstbladen en in de media genoemd worden. Daardoor zou de familie in Heerde opmerkelijk worden gemaakt op de grote man Jake B. Hij moest een nieuwe stroming in de kunst veroorzaken.

Uit een erfenis verkreeg hij een flinke som geld. Daar kocht hij een kleine vervallen boerderij van. Met een flinke schuur erachter. Een deel van de rieten kap had hij laten vervangen door glas. Het moest een kostbare zaak geweest zijn.

Op expositie toonde hij plastieken opgebouwd uit losse elementen als van een blokkendoos. Omdat het zo uitzonderlijk was, verkocht Jake B weinig. In de loop der jaren stapelde zijn werk zich op in zijn atelier. Hij woonde daar alleen. De buurt wist wel wat over hem te vertellen. Ze hadden gezien, dat er een soort vorkheftruck gebracht werd. En hele vrachten met grondstoffen werden regelmatig bezorgd. Gips of klei en zelfs blokken van een onbekend soort steen wisselde af met veel hout.

Een geïnteresseerde buurman had een poging gedaan om meer te weten te komen over het werk dat hij maakte. Hij kwam niet verder dan de schuurdeur. Jake B posteerde zich zodanig voor de ingang, dat de man er niet door kon. "Aan de deur word niet gekocht!", snauwde hij, terwijl hij zijn hond tot kalmte maande. Zo bleef Jake B. een zonderling.

Hij was nog jong. In de bloei van zijn leven. Er was maar één ding dat hem bezighield: het ontwikkelen van een nieuwe kunstvorm. Plastieken die op allerlei manieren in elkaar gezet konden worden. Elke vorm is opgebouwd uit kleine geometrische elementjes, zo redeneerde hij. In elk mens is een kunstenaar verborgen. Met zijn methode en zijn elementjes kon iedere vorm gemaakt worden. Een deel van de kunstkenners betitelde zijn werk als 'instant-kunst'. Neen, de aanschaf van kunst moest voorbehouden blijven aan de elite, niks geen sociaal communistisch gedoe! Tegen die conservatieve houding moest hij opboksen. Tegen beter weten in bleef Jake B. werken in zijn nieuwe stijl. Architecten werken toch ook met hun computers met elementen als ramen en deuren.

Steeds speelde door zijn hoofd, dat hij die adellijke halzen zou tonen, dat hij op eigen kracht een belangrijk persoon geworden was. Hij hoorde echter niets van hen. Ze kwamen ook nooit op zijn exposities hoewel hij uitnodigingen stuurde. Zijn werk werd zo extreem, dat hij niets meer verkocht. De schuur vulde zich met bergen ruimtelijke constructies, "Als mijn ideeën erkend worden, heb ik mijn voorraad klaar.", zo redeneerde hij.

Enig succes was er wel. "Eens zal ik deel uitmaken van de groten.", zo fantaseerde hij. Dan had de adellijke familie in Heerde het nakijken. En hij ging door. Tot dat het niet meer kon. Hij had jaren teveel van zichzelf gevergd. Zijn lichaam hield het niet langer vol. Als kroon op zijn werk moest hij nu iets spectaculairs verrichten...

Van de familie van letje had hij niets meer gehoord. Zou zij zelf nog bestaan?

Hij kreeg een absurd idee. Ze moest weten dat hij inmiddels beroemd was. Hij nodigde pers en media uit om een 'spektakel' bij te wonen. Zij kwamen in grote getale. Wat het was wisten zij niet. Tot hun ontsteltenis werden zij getuige van een groot drama.

.Met zijn vorkheftruck schoof hij al zijn werk naar buiten. Met

een grote bijl sloeg hij het meeste kort en klein. De grotere werken vernielde hij met zijn vorkheftruck. De puinhoop overgoot hij met benzine. Het vuur laaide hoog op. De beroemde kunstenaar Jake B. had zijn levenswerk vernietigd. Hij had niet op of om gekeken. Daardoor zag hij niet dat letje van Heerde onder het publiek stond toe te kijken.

Min of meer teleurgesteld verlieten de verslaggevers de deel van de boerderij. Het vuur smeulde nog na. Er was niemand meer te zien. "Had hij spijt over wat hij gedaan had?" Neen. Hij ervoer het als een opluchting. Weldra zouden de kranten met het nieuws over de gekke kunstenaar de brievenbussen inrollen. Vast en zeker ook bij de 'blauwe' familie in Heerde

Jake B. keek mistroostig over zijn erf. Stond daar nou iemand! Door de rook kon hij het niet goed zien. Hij trad naderbij. Toen verstijfde hij. Het was letje van Heerde. Onmogelijk! Ze was ouder geworden maar hij herkende haar onmiddellijk. Het kwam in hem op om, terwijl hij haar gehandschoende hand vasthield, haar te vragen: "Waarom ben je niet eerder gekomen?" Maar hij deed het niet.

EINDE

CHRISTMAS STORY

CHRISTMAS STORY

NOVEMBER 2011 H.MOOIJ

Het was zomer. De soldaat liep rondjes door de geschut-opstelling. Hij had koude voeten ondanks de zomertijd hier in Holland. Hij vond het maar een nat kikkerlandje. De hele bemanning was aanwezig. De kanonnen zagen er uit als kerstbomen. Er was genoeg groen in het kleine dorpje bij de Drunense duinen om hun vesting te camoufleren.

Vandaag zou de grote aanval beginnen. Maar eerst moest de verraderlijke uitkijkpost in de kerktoren uitgeschakeld worden. De doorbraak naar de grote rivieren moest geforceerd worden. Het dorp rond de kerk was leeg. De bevolking was geëvacueerd.

De batterij kanonnen stond opgesteld aan de rand van het gehucht Giersbergen. Ze moesten eerst ingeschoten worden. Dat betekende, dat het centrum rond de kerk gebombardeerd werd met granaten. "Nu de kerktoren", klonk het bevel. Een sergeant dacht nog, wie schiet er nou een godshuis aan flarden. Hij zag zijn geboortedorp voor zich. Daar stond ook zo'n kerk. In de kersttijd werd de kerk altijd versierd. Als kind had hij zich daar op verheugd. En nu.... VUUR!!!!. De spits wankelde maar viel niet. Dat moet beter, VUUR!!!!. De toren verzette zich. Er was geen schade meldde de waarnemer door zijn zend-ontvanger De sergeant majoor werd kwaad. "Zo kunnen de vijandelijke waarnemers makkelijk weg komen. Laat mij maar eens", en hij morrelde wat aan het richtmechanisme.

Er verscheen een witte vlag op de omloop van de toren. "Niks mee te maken. De kerk moet weg, Bevel is bevel". De jongens kregen er nu plezier in. Het ene salvo volgde op het andere. De vuurmonden bulderden er op los. Het leek wel een kegelspel. Nog even en we hebben 'alle negen'.

Rook en stof omhulde het gebouw. Gebeeldhouwd pleisterwerk brak af. Er brak brand uit. De kerk van Drunen schreeuwde het uit met klok gelui. Het klonk als een noodkreet.

Bij de soldaat thuis hadden ze klokken in de kerstboom hangen. Sommigen konden ook klingelen. Maar als er een op de

CHRISTMAS STORY

grond viel hield het op.

De Drunense kerk zakte in elkaar. Even nog galmde de luidklok na. Het was gebeurd. Het hield op. Triomfantelijk schreeuwden de soldaten. Een vreugde roes. Eén soldaat deed er niet aan mee. Hij dacht aan het Mariabeeld in zijn kerk in het dorp waar hij woonde. Zij met het kindje Jesus zou er nog wel staan, maar hier? Hier stond vast ook zo'n beeld. Dat lag nu onder het puin.

Thuis had hij als kleine jongen de pastoor geholpen om met kerstmis het beeld in het dennengroen te zetten

Die ene soldaat zonderde zich af. Hij kon dat feestgejoel niet verdragen. Hij liep het bos in. Hij had al heel wat oorlogsverdriet meegemaakt, maar dit was zo symbolisch. Hij snoof de dennengeur op. Die geur hing ook met kerstmis thuis in de kamer. Hij liep op een pad, met aan weerszijden forse beuken. Het zouden zuilen in een kathedraal kunnen zijn. De bladeren boven zijn hoofd sloten zich aaneen. Hij huilde.

Een lichtstraal van de zon brak door het gebladerte. Het licht viel precies op een oude stam van een kromgegroeide boom. Nu pas kon je zien, wat een bijzondere vorm de stam had. Het licht en donker spel toonde zich aan de nog betraande ogen van de soldaat. Het onthulde een Mariabeeld met het kindeke Jezus. Het was een wonder. Voor de soldaat was het kerstmis, hoewel het nog maanden zou duren voor het zover was. Het gevoel dat hij als kind gekregen had tijdens de kerstdagen overstelpte hem. Hij was gesterkt en keerde op zijn schreden terug. Was het een teken, dat hij de oorlog zou overleven?

Soldaten in oorlogstijd zijn bijgelovig. Het hield hen in de ellende overeind. Toch moest er nog veel gestreden worden Tot de grote rivieren lag het niemandsland. Trommelvuur vernielde veel. Achteraf bezien voor niets, want de vijand had zich allang teruggetrokken.

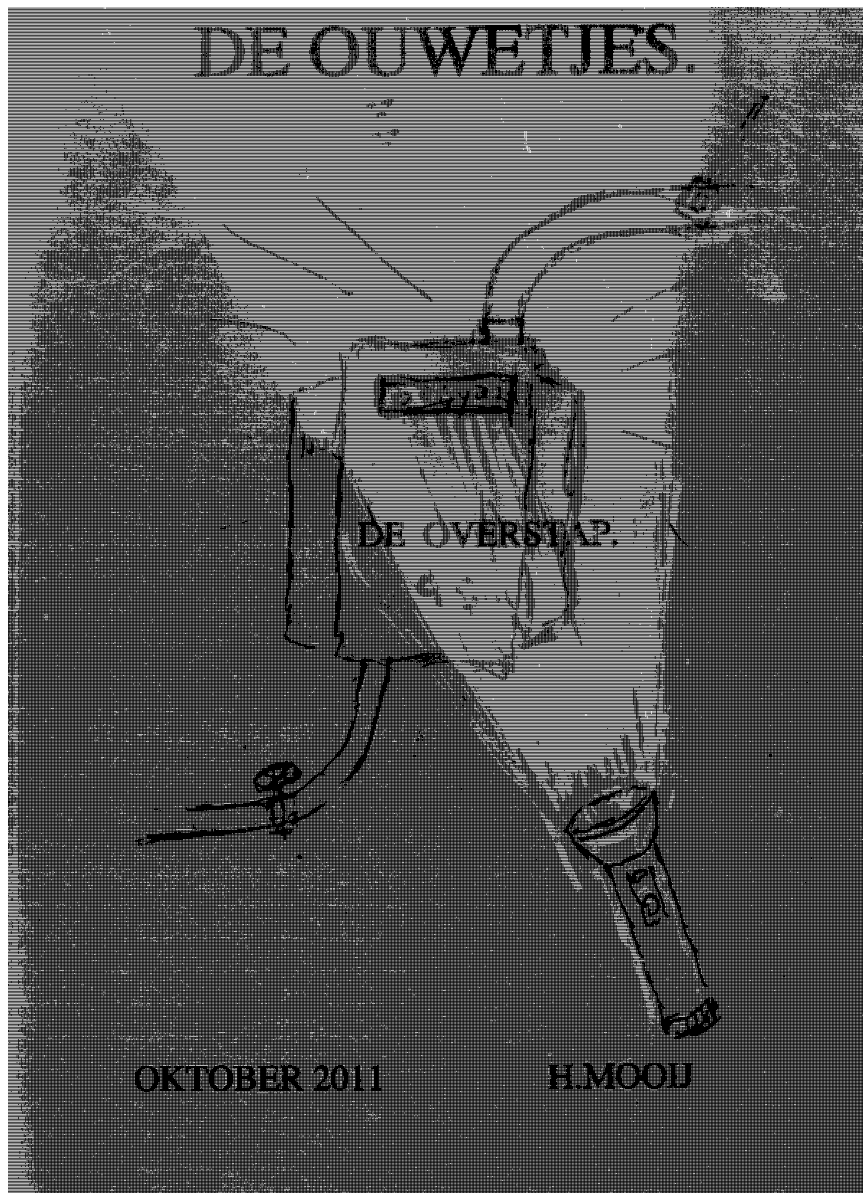
Men werd de oorlog moe. Alvorens ze naar huis konden, was er nog een zware noot te kraken.... Kerstmis in de sneeuw. Het

kerst offensief in de Ardennen, bedacht door de duivel zelf, was de laatste stuip trekking van de vijand. Het was of het zo hoorde. Sneeuw met kerst, mooi, maar verschrikkelijk vooral als het door drenkt was met het bloed. Het ene na het andere dorp ging in vlammen op. Water en vuur. De gedachten aan 'het boomstronk beeld' sleepten hem erdoor. Dit wonder was hem ten deel gevallen. Het kwam hem te hulp, toen hij achter wat geboomte met zijn antitankwapen klaar lag om de weg vrij te houden van de oprukkende vijanden. Een op hem gerichte kogel kwam aangevlogen. Hij sloeg in vlak naast zijn gehelmde hoofd, in de stronk van een oude kromme boom. De in doodsangst verkerende soldaat zag de madonna met het kindje. Zij had hem beschermd, daar was hij van overtuigd. Hij deed zijn ogen weer open en zag het 'stronken beeld' zoals hij het gezien had, in de afgelopen zomer, in Holland. In barre omstandigheden ontleende hij in de komende tijd er steeds weer kracht aan.

De volgende kerst vierde hij thuis met vrouw en kinderen. In zijn geheugen gegrift zag hij steeds de madonna met het kindje op de boomstronk in het bos in Holland. Elk jaar met Kerst vertelde hij over het wonder in het bos, maar hij zweeg over de ondergang van de kerk in Holland. De tijd doet veel verdriet vergeten.

EINDE

DE OUWETJES

Hier volgt een soap over twee ouwetjes (zoals ze zich zelf noemden), die de strijd aanbonden met een groot concern.

1e aflevering

Twee oudjes wonen in een middelgroot dorp. Zij hebben een rustig leven. Zij zijn elk 81 jaar jong. Zij genieten van hun ouwe dag. Wandelen vaak door het vlak bij gelegen mooie natuur reservaat. Per scootmobiel zoeken zij soms een restaurant met een gezellig terras, alwaar een lekker bakje koffie wordt genoten. De welgedane rust doet hen goed. Een gepensioneerde heeft daar wel recht op vinden zij. Zij moeten wel zuinig zijn, want tweemaal A O W. met een klein pensioen is geen vetpot.

2e aflevering

Maar die rust wordt verstoord. Een monteur belt aan. De firma Enexis heeft hem opdracht gegeven om de oude gasmeter te vervangen. De oudjes laten hem binnen, ondanks de verhalen over dieven en zelfs moordenaars.

De monteur doet zijn werk. De nieuwe gasmeter wordt geïnstalleerd. Wat de ouwetjes niet weten is, dat elke gasmeter een eigen nummer heeft. Zij besteden er geen aandacht aan. Hier ontstaat een fout, die later nog voor problemen gaat zorgen. De monteur geeft namelijk een verkeerd gasmeter nummer aan zijn kantoor door. Na een gezellig bakkie vertrekt de vriendelijke monteur.

Het incasso bureau Essent, dat het gasverbruik afrekent stuurt na verloop van tijd een formulier om de meterstand in te vullen. Vroeger kwam de meteropnemer het zelf opnemen. De ouwetjes herinneren zich dat heel goed. De oude dame is zo vriendelijk om dat op zich te nemen. Met haar stramme leden moet zij op de knietjes gaan zitten om bij het licht van een zaklantaarn de meterstand af te lezen en te noteren. Ging er iets fout?

Na verloop van tijd komt er een waanzinnig hoge gasrekening de brievenbus inrollen. Die was automatisch afgeschreven van de

bank van de oudjes. De oude mensjes hebben onmiddellijk door, dat er een grove fout is gemaakt. Zoveel gas hebben zij in hun hele leven niet gebruikt. Zouden zij de meterstand niet goed hebben afgelezen en genoteerd? Onzeker zijn zij hierover. De fout wordt aan de klanten-service van Essent gemeld, en om het te verifiëren wordt ook nog een foto van de huidige meterstand gemaild. Het kost hen een hele middag (er zijn nog tien wachtende voor u) om de fout toe te lichten. Steeds staat een andere telefonist hen te woord. Het wordt verwarrend. Het is niet eenvoudig om steeds het klantnummer te vermelden. De cijferreeks is voor de ouwetjes met een zwak geheugen moeilijk te onthouden. Al die getallen. Maar het zal nu wel goed komen dachten de oudjes. Zo belangrijk kan een verkeerde opgave van het gasverbruik toch niet zijn!

Dat dachten zij. Het moet toch een fluitje van een cent zijn om die vergissing weg te werken? Maar niets is minder waar. De hele door computers met telefonisten geleide organisatie van Essent bleek niet in staat om de fout weg te nemen. Zij deden niets om de fout te herstellen. Dat merkten de ouwetjes, omdat zij te hoge rekeningen moesten betalen.

3e aflevering

Het toeval wil, dat net in die tijd een colporteur van een ander incassobureau Eneco langs kwam. Een gevolg van de kunstmatig opgeroepen concurrentie. De geduldige lieve ouwetjes lieten hem binnen en hoorden zijn betoog over de kwaliteiten van zijn bureau aan. Voordat zij er zich van bewust werden, hadden zij ingestemd met een overstap. Nu was Eneco hun incasseerder. Vanaf dit moment begint het getouwtrek over vierenvijftighonderd euro voor ongebruikt gas als inzet.

Ook Eneco deed niets aan de verkeerde meterstand, goed voor die vierenvijftighonderd euro. Toen ze er op aangesproken werden zeiden zij: "Wij hebben van Enexis vernomen dat het gasmeter-nummer op de foto van het mailtje niet klopt met het

nummer dat zij hebben. Daarom hebben wij het zo gelaten."

De ouwetjes voelden dat als een beschuldiging. "Ze vertrouwen ons niet. Ze denken vast dat wij zwendelaars zijn." De goud-eerlijke oudjes voelden zich ernstig gegriefd.

Essent, die had gezien, dat zij een klant verloren hadden wilden die terug hebben. Zij kwam met een aanbieding om een overstap terug te maken. Eventuele boetes opgelegd door Eneco zouden zij betalen. Dat de oudjes gingen op dit voorstel in, omdat zij dachten dat Essent de foute opgave van de meterstand met gemak kon verhelpen. Dat beloofde Essent ook.

De oudjes waren gerustgesteld door deze belofte. Ze dachten, dat op de volgende rekening de schuld van vierenvijftighonderd euro niet meer voor zou komen. Hoera, de 5 maanden geleden gemaakte fout zou eindelijk uitgewist zijn. Zij haalden opgelucht adem. Hun spaar-centjes waren gered.

Maar het liep anders. Ze kregen een aanmaning, dat er nog steeds vierenvijftighonderd euro open stond en dat het binnen drie dagen moest worden voldaan. Er kwam weer vijftwintig euro administratiekosten bij.

Woedend waren de ouwetjes. "Die stomme computers stampen maar door". Het verkeerde gasverbruik bleef bestaan. De samenwerking van de beheerders van de afdeling incasso bleek nihil.

4e aflevering

„Nu is ons geduld op. We schrijven een vuile brief aangetekend en wel naar de directie.", zeiden de ouwetjes verontwaardigd.

Aan de Directie incasso gas van Essent.

Werkelijk, ik begin te twijfelen aan het verstand van Essent, als organisatie.

DE OUWETJES

Ik word steeds geconfronteerd met aanslagen, die gebaseerd zijn op een foutieve meterstand. Uitleg hierover staat in onze brief, waarin voor de zoveelste keer een en ander wordt uitgelegd. Zie bijlage.

Als ik de klantenservice over het probleem bel, wordt er heel begripvol gereageerd en gepraat. Maar er gebeurde niets!.

Nu ontvang ik weer een aanmaning over vierenvijftighonderd euro zelfs met extra administratie kosten van weer vijftientig euro!

Ik ga ervan over mijn nek. Als dit niet ophoudt ga ik een rel trappen en zal ik de media inschakelen. Dat zal de naam van Essent geen goed doen.

De aanmaning stuur ik bij deze terug.

Met min of meer 'vriendelijke' groet.

Nu maar afwachten.

5e aflevering

Dat wachten op antwoord duurde lang. Het oude dametje maakte zich zorgen. De brief vond zij maar erg grof. Hoe zouden ze reageren? „Stel je voor dat ze ons afsluiten, dan valt ook de C.V. uit.“ De heer des huizes maakte zich kwaad: „Als ze dat doen, stel ik ze aansprakelijk voor de gevolgen. Bevroren leidingen en zo voorts. En reken maar dat ik ze een vette rekening ga sturen met alle telefoonkosten, die ik heb moeten maken en de kosten voor de aangetekende brieven, en de tijd die ik eraan heb moeten spenderen.“

Hij kalmeerde weer wat, nu hij zijn gal had gespuid.

We wachten maar af. Ik bel ze niet op. Zij zijn nu aan zet. Zo liep hij boos te banjeren door de kamer. Dametje probeerde haar boze man te kalmeren. "Het is niet goed voor je hart als je zo

opwindt."

„Ja maar, vanaf december zitten we met dit probleem. Het is nu al eind september. Te gek, wat een gezeur om een schrijffoutje. We zouden er onderling nog ruzie door krijgen." „Jij hebt het verkeerd ingevuld. Had ik het zelf maar gedaan"..... „Ja, en jij schreef die vuile brief met dreigementen." „Trouwens ik neem mij voor om nooit meer een formulier voor de meterstand in te vullen. Laten ze het zelf maar doen. Ik wil best betalen voor de energie, die ik werkelijk gebruikt heb, maar dit....." De ouwetjes waren totaal van slag. Dat uitte zich in allerlei vormen van irritatie.

6e aflevering

Veertien dagen na het verzenden van de boze brief is er nog geen reactie. Al die tijd zitten de oudjes in de zorgen over het ,voor hen niet onaanzienlijke, geldbedrag. Het was zo ongeveer hun hele spaargeld.

Eindelijk op 2 oktober kwam er post van Essent. Hè hè, een reactie op onze boze brief. Dat was niet zo. Het was een aanmaning met dezelfde bedragen en..... het foute bedrag er op. Of u maar binnen 10 dagen het geld wil overmaken. Geen enkele reactie op de boze brief. Achter het foute bedrag stond met kleine lettertjes, voor een ouder mens bijna onleesbaar 'opschorten' Ik ga ze opbellen. Het telefoonnummer van Essent werd niet vermeld, dus in het telefoonboek opzoeken. „Het nummer is niet meer in gebruik", gaf een machinale stem weer, „Bel info"

Na het draaien van het juiste nummer en een keuze No 1 waren er steeds wachtenden voor hen. Eindelijk kregen ze de klantenservice. Met Monique de Vrije of zo iets. "Geef uw klant nummer.....enz. de telefoniste luisterde gewillig. Van de boze brief wist ze niets. De verkeerde verbruiksopgave was nog niet gecorrigeerd, zag ze op haar computer. "U heeft een flinke betalingsachterstand, bla,bla bla." Hevig geïrriteerd riep de oude baas: „En we betalen geen cent voordat de foute aanslag is gecorrigeerd." De telefoniste bleef beleefd, dat had ze geleerd: "Mijn-